

Woord vooraf

In Zwijgend goud, deel I van dit tweeluik, beschrijf ik in het voorwoord hoe voor mij eind 2015 een intens ziekte- en uitzuiveringsproces begint. Een diepgewortelde innerlijke verscheurdheid komt op kerstavond met een genadeklap letterlijk tot manifestatie in mijn fysieke lichaam.

Een bloedstolsel in mijn, al vernauwde, buikslagader sluit op die bewuste avond acuut de bloed- en zuurstoftoevoer af naar mijn buikorganen. Met grote gevolgen. Mijn dunne darm sterft, op 35 cm na, volledig af en moet worden verwijderd. Van de één op andere dag ben ik afhankelijk van thuiszorg en voeding en vocht rechtstreeks in mijn bloedbaan.

Loslaten en overgave op vele terreinen is de enige keuze die ik nog krijg van het leven. Ik zal uiteindelijk twee jaar niet kunnen eten en nauwelijks drinken. Ik word volledig uitgeschakeld.

Tijdens zeven jaar ziekte en het, in periodes, verdragen van zeer veel pijn, leer ik steeds dieper doorgronden waarom dit mij is overkomen.

Al van jongsafaan heb ik een gave om de diepere betekenis achter omstandigheden te kunnen grijpen, aan te voelen. Later in mijn werk als natuurgeneeskundig therapeut, kindertolk en relatiecoach doe ik niet anders dan situaties energetisch vertalen naar de wezenslaag van de ziel.

De betekenis van deze heftige gebeurtenis in mijn leven valt als vertaling en diep begrip eigenlijk direct bij me binnen. Onbewust houd ik al (mijn) leven(s) lang de volledige belichaming van mijzelf op aarde tegen. Mijn vrije Zijns-doorstroom.

Onder welke omstandigheden ik mezelf 'afknijp' en wat van mij wordt gevraagd om mijn Zijn wel volledig te laten doorstromen, zal zich tijdens dit ziekte- en helingsproces stap voor stap onvouwen.

Al sinds ik me kan herinneren, schrijf ik. Geboren onder het teken van de Witte Wind, is expressie geven aan mijn diepe binnenwereld altijd al meer een urgentie, een noodzaak, dan een keuze. Ook tijdens deze zeven jaar gedwongen stilstand neem ik het schrijven als uitlaatklep.

In mijn pijn en vertwijfeling zoek ik naar zingeving achter dit alles. En waar mijn schrijven nog altijd begint vanuit een worstelen met vragen, merk ik gaandeweg dat steeds al na een paar zinnen, de zoekende energie van de vraag wegvalt. Ik kom in een ruimer veld terecht en schrijf mezelf als het ware het antwoord binnen.

Het zijn steeds opnieuw ant-woorden die rust geven. Waarvan ik voel dat ze waar zijn. En vaak van ontroerende schoonheid. Niet altijd kan ik direct de totale reikwijdte van de woorden omvatten in mijn mens-zijn. Maar steeds ontstaat een opening, een vrije ruimte, een zucht van verlichting.

Als de eerste serie gedichten en teksten in maart 2021 wordt gebundeld in Zwijgend goud, kan ik niet vermoeden dat het zoveel harten in beroering zal brengen. Het boek vindt organisch haar weg en wordt van ziel tot ziel overgedragen en herkend.

Op uiteenlopende plekken krijgt het boek een vaste plek. In yogastudio's, tijdens retraites, bij uitvaarten, als ondersteuning in coachings- en therapiepraktijken en op vele privé nachtkastjes.

Maar de kraan met schrijfsels blijft stromen, soms niet bij te houden. Vele woorden blijven hun weg vinden naar mijn pen.

Was ik al verrast over de geboorte van Zwijgend goud, nog verraster ben ik misschien wel dat nu, anderhalf jaar later, een vervolg het levenslicht ziet, Stille kracht.

Ik wens je een gezegende voortzetting van jouw innerlijke weg naar zelf-herinnering en hoop dat Stille kracht je opnieuw mag inspireren in het steeds dieper thuiskomen in jouw Liefde en Goddelijke vastberadenheid.

Astrid Esmeralda